

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobkyně: **Marie B.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Mgr. Pavlem Sorokáčem, MBA
sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Hana K.**, xxx
sídlem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Kinclm
sídlem Milevská 834/6, 140 00 Praha 4 - Podolí

pro zaplacení částky 41 560 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. srpna 2020, č. j. 43 C 36/2020 – 138,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II.** Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 3 080 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Petra Kincla, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalobu, podle které by žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 41 560 Kč a zákonný úrok z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 41 560 Kč za dobu od 24. 9. 2019 do zaplacení (výrok I.) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na

náhradě nákladů řízení částku 26 087,60 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Petra Kincla.

2. Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že žalobkyně se proti žalované domáhala zaplacení částky 41 560 Kč s příslušenstvím s tím, že žalobkyně, jako fyzická osoba, je vlastníkem koně C., id. č. xxx, kterého na základě smlouvy o úschově (smlouvy o ustájení koně) uschovala u žalované fyzické podnikající osoby, která se smlouvou zavázala koně převzít a pro žalobkyni ho opatrovat. Žalobkyně dále tvrdila, že v průběhu trvání smlouvy, následkem špatného managementu žalované, byla koni ve vlastnictví žalobkyně způsobena zdravotní újma, konkrétně nitrokloubní fraktura mediální kladky kloubu pravé stehenní kosti, a to v důsledku nakopnutí jiným koněm, kterého, jak žalobkyně tvrdila, žalovaná měla povinnost zaopatřovat. Následně žalobkyně byla nucena na léčebné výlohy svého koně vynaložit částku 41 560 Kč, což dokládá fakturou č. xxx na částku 10 000 Kč, fakturou č. xxx na částku 23 243 Kč, fakturou č. xxx na částku 4 070 Kč a fakturou č. xxx na částku 4 247 Kč. Žalobkyně vyzvala žalovanou k zaplacení této částky přípisem z 13. 9. 2019, na který žalovaná reagovala odpovědí ze dne 23. 9. 2019. Žalovaná připustila, že kůň žalobkyně byl skutečně nakopnut jiným, blíže nespecifikovaným koněm, který byl svěřen žalované. Žalobkyně tedy dovodila, že se žalovaná doznala k tomu, že je naplněna skutková podstata odpovědnosti dle § 2933 o. z., že tedy vznikla škoda způsobená zvířetem, která je přísně objektivní. Dle tohoto zákonného ustanovení osoba, které zvíře bylo svěřeno, nahradí škodu způsobenou zvířetem společně a nerozdílně s vlastníkem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezná vlastníka škodného koně, nezbývá jí, než se se svým nárokem obrátit výlučně na žalovanou. Žalovaná odkazuje na uzavřenou smlouvu o úschově, kde se měla zprostit odpovědnosti za případná jí nezaviněná zranění koně, ale žalobkyně tvrdí, že to zranění vzniklo následkem nespříhodného managementu žalované, která k sobě neměla pouštět koně, u nichž existuje riziko, že by si mohli vzájemně ublížit, a navíc se jedná o smlouvu spotřebitelskou s odkazem na ust. § 1814 písm. a) o. z., kde je vyloučeno ujednání vylučující nebo omezující spotřebitelská práva na náhradu újmy, takže se tímto nemohla žalovaná vyvinut. Pokud se domáhá žalobkyně i příslušenství pohledávky, tak 16. 9. 2019 byl doručen přípis žalobkyně ze dne 13. 9. 2019, kde žalobkyně poskytla lhůtu k plnění 7 dnů, což se nestalo, proto požaduje úrok z prodlení od 23. 9. 2019. Před započítáním sporu si nechala žalobkyně vyhotovit znalecký posudek č. 3/2019 vypracovaný MVDr. Jiřím Z., proto, aby bylo doloženo, že se skutečně jednalo o zranění koně, nikoli např. o nějakou vývojovou vadu nebo jiný defekt, kterým by kůň trpěl již v době jeho pořízení, a dále za účelem zjištění, zda zranění koně odpovídá nehodovému ději nakopnutí jiným koněm. Proto se žalobkyně domnívá, že šlo o účelně vynaložený náklad, který by měl být přiznán žalobkyni v rámci nákladů řízení, fakturu o zaplacení znaleckého posudku doložila.
3. V odporu proti platebnímu rozkazu a následně ve svém vyjádření žalovaná potvrdila, že mezi účastnicemi byla 13. června 2019 uzavřena smlouva o ustájení koně. Domnívala se, že se nejedná o smlouvu o úschově, jak tvrdí žalobkyně. Podle smlouvy si žalobkyně, jako nájemce pronajala u žalované jako pronajímatele vybraný konkrétní stájový box spolu s automatickou napáječkou, dále jízdárnu a parkurové překážky, společné prostory stájí, společné zázemí pro majitele koní včetně uzamykatelné skříňky a výběh, pokud tak bude dohodnuto, a dále služby spojené s nájmem, t.j. denní čištění boxu a podestýlku, krmení dvakrát denně, senem, granulami. Cena ustájení činila 7 000 Kč za měsíc. Výslovně bylo sjednáno, že pronajímatel nenesl odpovědnost v případě nezaviněného úrazu nebo úhynu koně. Žalovaná tvrdila, že smlouva je podle ní typově smlouvou nájemní. Kůň byl umístěn ve vybraném konkrétním stájovém boxu, koně jinak užívala pouze žalobkyně, která za ním libovolně přicházela, trávila ve stáji libovolně dlouhou dobu, jezdila na koni jak v jízdárně, tak i mimo areál a využívala další zařízení stáje. Žalobkyně o koně pečovala, napájela ho, krmila krmivem, nápoji, léky. Žalobkyně zajišťovala a platila veterinární péči a kování. Žalovaná tvrdila, že na výslovný příkaz žalobkyně byl kůň umístěn do pronajatého výběhu, koně si i žalobkyně do výběhu ze stájového boxu a zpět vyváděla, takže věděla, jací koně

jsou ve stáji ustájení, jakým koním je poskytován výběh a k umístění svého koně do výběhu dala výslovný pokyn. V její nepřítomnosti nikdo jiný koně nevyužíval ani o něj nepečoval. Žalobkyně byla podrobně seznámena s chodem stáji. Věděla, se kterými koňmi bude kůň umístěn ve společném výběhu. Dle tvrzení žalované v rámci ustájení koní je možné sjednat i odlišné způsoby ustájení, např. pronájem pouze stájového boxu nebo pouhou pastvu koně ve volném stání venku nebo lze svěřit koně do péče i k tréninku či výcviku s řízenou stravou trenérovi. Dále lze sjednat užívání a trénink, výcvik koně třetími osobami v rámci stáje. Rozsah je dán zcela na vůli stran. Žalovaná tedy tvrdí, že žaloba žalobkyně spočívá na nesprávných skutkových i právních základech. Smlouva o ustájení koně svým charakterem odpovídá smlouvě nájemní a žalovaná řádně plnila podmínky smlouvy, počínala si pečlivě, opatrně a předvídavě, aby jakákoli škoda nevznikla, a neporušila žádnou ze svých smluvních ani zákonných povinností. Žalobkyně se pouze snaží za každou cenu najít viníka, osobu, která uhradí náklady na ošetření koně, když jí muselo být jako chovatelce zřejmé, že je možné, že ke zranění, následné léčbě nebo dokonce k úhynu koně může dojít kdykoli a měla se např. proti takové události pojistit. Žalobkyně odkazuje v žalobě pouze na ustanovení s přísnou objektivní odpovědností bez jakéhokoli zdůvodnění nebo popisu skutečného stavu. Žalobkyně si, dle názoru žalované, i nevhodně a nadbytečně si nechala vyhotovit znalecký posudek. Žalovaná poukazovala na aktuální úpravu občanského zákoníku v ust. § 494 o. z., podle kterého zvíře již není věc, má zvláštní význam a hodnotu, jako smysly nadaný, živý tvor. Takže část judikatury na toto téma je nepoužitelná z doby předchozí zákonné úpravy. Žalovaná nesouhlasila s tím, že by věc měla být posuzována podle ust. § 2933 o. z., když tato přísná odpovědnost je stanovena pro majitele zvířat, která slouží pouze k jejich potěšení či zálibě, bez hospodářských či společenských benefitů, zatímco osoba, jejíž domácí zvíře slouží k podstatnějším užitkům, liberaci může uplatnit, např. profesionální kynolog má k dispozici liberační důvod dle ust. § 2934 o. z., na rozdíl od chovatele psa nesloužícího k výdělečné činnosti. Chov závodního koně není výdělečnou činností, ale pokud je svěřen trenérovi k výcviku a tréninku, tak by se už o výdělečnou činnost jednalo. Podle § 2934 o. z. není za škodu odpovědný ten, kdo při dozoru nad zvířetem nezanedbal potřebnou pečlivost nebo by škoda stejně vznikla i při vynaložení potřebné pečlivosti, tj. počínání zvířete je natolik neočekávané a intenzivní, že bez ohledu na odpovídající péči škodě nešlo předejít. Ani potenciálně vhodná opatření nemohla zabránit počínání zvířete. V případě uplatnění nároku na náhradu škody je třeba prokázat porušení povinnosti žalované porušením jejích smluvních nebo zákonných povinností a příčinnou souvislost mezi jednáním či opomenutím žalované. Je třeba posoudit, zda protiprávní jednání nebo opomenutí žalované a vzniklá škoda jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku a škodou vzniklou zraněním koně. Toto žalobkyně dle názoru žalované ani netvrdí ani neprokazuje. Ve smlouvě bylo ujednáno a strany s tím byly srozuměny, že k případné náhradě škody ze strany žalované žalobkyni dojde pouze v případech porušení povinností žalované. Toto ujednání je standardem v chovu koní, žádnou překvapující podmínkou, kdy chov a výcvik koní je specifickou disciplínou. Kůň je živým tvorem a není možné všem jednáním zvířat předcházet i při vynaložení rozumné péče. Majitelé koní proto odpovídají za své ustájené koně, za zaviněné porušení povinností, jinak by ani nebylo možné ustájení koní poskytovat. Rozhodně v chovatelských kruzích je běžné, že majitel koně má pojištěna rizika nějakého zranění nebo jiných léčebných výloh zvířete. K žalobám na náhradu škody tohoto druhu proto dochází zcela výjimečně. Dále žalovaná namítala, že v případě, že by byla stanovena pro ustájení koní přísná objektivní odpovědnost bez možnosti jakékoli limitace, jak se snaží dovést žalobkyně, bylo by ustájení koní přísnějším provozováním živnosti než škoda vzniklá z provozní činnosti podle § 2924 o. z. Rovnálo by se to škodě způsobené zvláště nebezpečným provozem dle ust. § 2925 o. z., což by znamenalo v podstatě konec ustájení koní tak, jak se v tuto dobu poskytuje, odklon od zavedených praxí ověřených i zahraničními právními úpravami. Žalovaná tedy setrvává na tom, že neporušila žádnou svoji smluvní ani právní povinnost a vynaložila potřebnou péči, přijala opatření, aby případné škodě předešla. Za škodu vzniklou žalobkyni proto neodpovídá. Dále, uvedla, že na základě výslovného pokynu žalobkyně

umožnila žalobkyni umístění jejího koně ve venkovním výběhu, což vyplývá z SMS zprávy od žalobkyně adresované žalované dne 30. 4. 2019. Venkovní výběhy žalované nejsou vybaveny žádnými kamerami nebo jinými sledovacími zařízeními, není tam stálý dohled, jsou rozděleny elektrickým ohradníkem na více částí. V každé části bývají umístěni dva až tři koně, takže koně ze sousedních výběhů se mohou setkat, jen nemohou k sobě přeběhnout. O tom byla žalobkyně od počátku informována. S některými dalšími majiteli koní, kteří byli ustájeni u žalované, žalovaná uzavřela smlouvu o ustájení koně shodnou se smlouvou, kterou uzavřela se žalobkyní, s dalšími pak neuzavřela žádnou smlouvu v písemné podobě, ale na základě ústní dohody jsou podmínky ustájení shodné. Doplnila, že v části výběhu odděleného od ostatních částí ohradníkem, byla spolu s koněm žalobkyně umístěna klisna S.. Ostatní koně byli umístěni v okolních částech výběhu. Nesporné je pouze to, že ke zranění koně žalobkyně došlo pravděpodobně kontaktem s kopytem jiného koně, ale jinak nikdo neví, jak skutečně ke zranění došlo, ani není možné zjistit, kdo tento případný kontakt vyvolal a není ani možné vyloučit, že jej vyvolal sám kůň žalobkyně. Ze všech těchto důvodů žalovaná navrhovala, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta

4. Po provedeném dokazování soud I. stupně dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu:
5. Účastnice uzavřely dne 3. 6. 2019 smlouvu o ustájení koně s tím, že kůň žalobkyně byl u žalované umístěn už dříve, někdy kolem 14. dubna. V blíže nezjištěném konkrétním dni, když žalobkyně to zjistila 13. června 2019 večer a žalovanou o tom informovala, došlo ke zranění koně žalobkyně. Tento byl po provedení rentgenových snímků veterinářkou na místě převezen na kliniku, kde se podrobil operaci a další léčbě, poté se ještě vrátil do stáje k žalované, a to dne 29. června. Následně byl smluvní vztah ukončen výpovědí. Žalobkyně zaplatila za léčebné výlohy částku 41 560 Kč a náklady za znalecký posudek 7 179 Kč, tuto částku po žalované požaduje. Nepodařilo se zjistit, kterým koněm bylo zranění koně žalobkyně způsobeno, ani přesně který den. Nebylo zjištěno, které zvíře koni žalobkyně škodu způsobilo, ani to, zda případně kůň žalobkyně sám nemohl vyvolat nějaký konflikt, jehož důsledkem bylo zranění koně C. Žalobkyně se seznámila s tím, jak vypadá ustájení zvířat u žalované, tedy boxy pro ustájení, i s tím, jak vypadají venkovní výběhy, že jsou rozděleny na menší prostory, za použití elektrických ohradníků. Z SMS zprávy z 30. 4. 2019, kterou zaslala žalobkyně žalované, bylo zjištěno, že se žalobkyně dotazovala, jak to vypadá s dalším osazením stáje, jestli bude možné C. už k někomu připojit do výběhu s tím, že určitě nechce ohrozit ničeho koně, ale nechce jeho izolaci zbytečně protahovat, aby to pak nebylo ještě horší, žalovaná může zavolat.
6. Tento skutkový stav soud po právní stránce zhodnotil soud I. stupně tak, že mezi účastnicemi byla uzavřena smlouva nepojmenovaná, o ustájení koně.
7. Dle ust. § 1746 odst. 2 o. z. strany mohou uzavřít i takovou smlouvu, která není zvláště jako typ smlouvy upravena. Dle názoru soudu, tato smlouva má určité znaky smlouvy o úschově, což tvrdí i žalobkyně v žalobě.
8. Dle ust. § 2402 o. z., smlouvou o úschově se schovatel zavazuje převzít věc, aby ji pro uschovatele opatroval. Ve smlouvě lze ujednat, že schovatel může věc odevzdat do úschovy dalšímu schovateli.
9. Dle ust. § 2403 odst. 1 o. z. schovatel opatroje převzatou věc, jak bylo ujednáno, jinak tak pečlivě, jak to odpovídá povaze věci a jeho možnostem, aby na věci nevznikla škoda. Po uplynutí doby úschovy věc uschovateli vrátí spolu s tím, co k ní přibýlo.
10. Dle ust. § 2904 o. z. újmu způsobenou náhodou nahradí ten, kdo dal ze své viny k náhodě podnět, zejména tím, že poruší příkaz, nebo poškodí zařízení, které má nahodilě újmu zabránit.
11. Dle ust. § 2933 o. z. způsobí-li škodu zvíře, nahradí ji jeho vlastník, ať již bylo pod jeho dohledem, nebo pod dohledem osoby, které vlastník zvíře svěřil, nebo se zatoulalo, nebo

uprchlo. Osoba, které zvíře bylo svěřeno, nebo která zvíře chová, nebo jinak používá, nahradí škodu způsobenou zvířetem společně a nerozdílně s vlastníkem.

12. Žalobkyně tvrdí, že by soud měl vyjít pouze z přísné objektivní odpovědnosti podle ust. § 2933 o. z., které je ale konstruováno tak, že škodu by měl hradit vlastník zvířete, ať již bylo pod jeho dohledem, nebo pod dohledem osoby, které vlastník zvíře svěřil, anebo se zatoulalo, nebo uprchlo. V daném případě se nepodařilo zjistit, který kůň zranění koni žalobkyně způsobil. Nebylo prokázáno ani to, zda zvíře, které způsobilo zranění koni žalobkyně, bylo žalované svěřeno, případně zda nebo v jakém smluvním vztahu byl majitel koně s žalovanou nebo zda to byl kůň ve vlastnictví žalované. Osoba, které zvíře bylo svěřeno, by měla hradit škodu způsobenou zvířetem společně a nerozdílně s jeho vlastníkem, v daném případě však vlastník zvířete zjištěn nebyl.
13. Soud I. stupně odkázal na skutečnost, že současná právní úprava v našem občanském zákoníku se inspirovala i úpravou německou, ust. § 833 a § 834 BGB. Žalovaná poukázala na rozsudek Německého Spolkového soudního dvora VI ZR 25/17 ze dne 24. 4. 2018, který řešil podobný případ, kdy došlo ke zranění koně žalobce jiným neidentifikovaným koněm ve výběhu, ve kterém byl společně s několika dalšími koňmi. Žalovaná poukázala na to, že ust. § 2933 o. z. doslova odpovídá německému ust. § 833 BGB, o čemž se zmiňuje i komentář k našemu občanskému zákoníku, včetně toho, že naše úprava je převzata z této úpravy, nebo je inspirována touto úpravou. Německý federální soud konstatoval, že žalobce, který svého koně nechá umístit do výběhu, u něhož není zajištěn stálý dohled, jedná už na vlastní nebezpečí, riskuje totiž, že nebude schopen prokázat, kdo ve skutečnosti způsobil škodu a komu má být přičten její vznik. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyně věděla, že výběhy žalované jsou nestřežené, bez stálého dohledu a s umístěním C. do takového výběhu souhlasila a sama to požadovala.
14. Dle ust. § 2913 odst. 1 o. z. poruší-li strana povinnost ze smlouvy nahradí škodu z tohoto vzniklou druhé straně, nebo i osobě, v jejímž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit. Dle odst. 2, povinnosti k náhradě se škůdce zproští, prokáže-li, že mu ve splnění povinnosti ze smlouvy dočasně, nebo trvale, zabránila mimořádná nepředvídatelná a nepřekonatelná překážka, vzniklá nezávisle na jeho vůli. Překážka vzniklá ze škůdcových osobních poměrů, nebo vzniklá až v době, kdy byl škůdce s plněním smlouvené povinnosti v prodlení, ani překážka, kterou byl škůdce podle smlouvy povinen překonat, ho však povinnosti k náhradě nezproští.
15. Soud I. stupně zkonstatoval, že judikatury pro tuto oblast podle nového občanského zákoníku mnoho není. Poukázal např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci 25 Cdo 972/2018-162 a 25 Cdo 2109/2003 s tím, že zde Nejvyšší soud, byť podle předchozí úpravy, posuzoval v daných případech situaci podle zákonných ustanovení týkající se odpovědnosti v rámci existujícího závazku, kterým v novém o. z. odpovídá ust. § 2913 o. z. a násled.
16. V tomto řízení, dle názoru soudu I. stupně, nebylo prokázáno, že by žalovaná porušila nějakou právní nebo smluvní povinnost dle ust. § 2913 odst. 1 o. z. Nepojmenovaná smlouva uzavřená mezi účastnicemi má i znaky smlouvy o úschově, která v ust. § 2403 odst. 1 o. z. upravuje, že schovatel opatruje převzatou věc, jak bylo ujednáno, jinak tak pečlivě, jak to odpovídá povaze věci a jeho možnostem, aby na věci nevznikla škoda. Žalovaná popsala, jaká opatření provedla, aby byl případný vznik škody minimalizován, případně jaká je běžná praxe při chovu koní. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně dala žalované nějaké zvláštní pokyny, které by žalovaná porušila, žalobkyně, dle názoru soudu, nemohla očekávat a ze smlouvy to ani nevyplývá, že by za částku 7 000 Kč měsíčně, kromě dalších sjednaných plnění, měla žalovaná poskytnout i nepřetržitý dozor nad jejím koněm ve výběhu. To, že má být kůň vyváděn do paddocku a socializován s nějakým dalším koněm ale žalobkyně požadovala, nepochybně je taková i běžná praxe. Ve většině případů také chovatelé koní mají pro takové případy své koně na zdravotní

výlohy pojištěny, protože samozřejmě za veterinární ošetření koně mohou být vynaloženy značné částky.

17. Dle názoru soudu rozhodně nebyla uzavřena smlouva nájemní, jak bylo také tvrzeno, protože se rozhodně nejednalo jen o pronájem boxu k ustájení koně.
18. Aplikace ust. § 2933 o. z. s přísnou objektivní odpovědností by přicházela podle závěru soudu I. stupně v úvahu pouze za situace, kdyby zde žádný smluvní vztah neexistoval. Navíc, jak bylo uvedeno shora, nepodařilo se vůbec prokázat, který den a jak ke zranění koně žalobkyně došlo, znalec pouze vyslovil závěr, že ke zranění koně žalobkyně mohlo dojít koněm ze sousedního výběhu, ale také to mohla být S., se kterou byl zřejmě kůň žalobkyně ve výběhu umístěn, nebo noví koně z vedlejšího výběhu a vůbec nebylo zjištěno, kdo situaci vyvolal.
19. Z uvedených důvodů soud I. stupně žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.
20. Tento rozsudek napadla odvoláním žalobkyně. Namítla, že podle jejího závěru měl soud I. stupně případ posuzovat podle ust. § 2933 OZ, když ke zranění koně žalobkyně došlo zřejmě ve výběhu, jehož užívání nebylo nijak smluvně regulováno a smluvně nebyla konkretizována práva a povinnosti pro užívání výběhu, nemohlo tedy ani dojít k porušení smluvní povinnosti a proto aplikace § 2913 OZ není přílehavá. Ze stanoviska žalované je zřejmé, že své povinnosti ke svěřenému koni sama považovala za spíše užší než širší. I v případě, že odvolací soud rovněž bude věc posuzovat podle ust. § 2913, nesouhlasí žalobkyně s tím, že žalovaná neporušila žádnou právní nebo smluvní povinnost, protože zcela jistě porušila povinnost prevenční podle ust. § 2900 OZ i povinnost prozatím převzatou věc tak pečlivě, jak to odpovídá její povaze a možnostem schovatele podle § 2403 odst. 1 OZ. Žalovaná zřejmě nezajistila žádnou předchozí socializaci zvířat, která měla být ve výběhu pospolu resp. bezprostředně sousedit a nevytvořila ve výběhu dostatečné hrazení, aby ke kontaktu zvířat nemohlo dojít. Žalobkyně nikdy neudělila výslovný pokyn žalované k tomu, aby její kůň byl umístěn do výběhu mezi ostatní koně a pokud tak učinila, nese odpovědnost za následky. Žalobkyně dále upozornila, že žalovaná byla soudem poučena, aby tvrdila a prokázala skutečnosti, na jejichž základě by se mohla zprostit své odpovědnosti podle § 2913 odst. 2 OZ, čemuž vyhověla pouze formou obecných tvrzení a ničeho nevytvádajících důkazních prostředků. Je třeba trvat na tom, že předmětné zvíře se zranilo v době a na místě, kdy jej žalovaná měla podle smlouvy o ustájení ve své péči. Podle rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 21 Co 24/2020-297 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2119/2003 převzala-li si žalovaná od žalobkyně na základě uvedené smlouvy koně k ustájení, tak odpovídá za škodu, která jí vznikla zraněním, pokud žalovaná v řízení neprokázala, že ke škodě došlo i jinak. Pokud žalovaná argumentuje německou právní úpravou, poukázala na její specifika a na skutečnost, že není zřejmé, o jaký typ ustájení se mělo jednat. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.
21. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a 212a o. s. ř., a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
22. Soud I. stupně na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu dospěl ke správným závěrům právním, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku pro stručnost odkazuje. Odvolací soud se předně ztotožnil se závěrem, že je na místě věc posuzovat podle § 2913 OZ, který upravuje odpovědnost za škodu způsobenou porušením smluvní povinnosti. Soud I. stupně správně dovedl, že mezi účastnicemi byla uzavřena nepojmenovaná smlouva se znaky smlouvy o úschově. Odvolací soud toliko dodává, že ve smlouvě hledal i znaky smlouvy o nájmu (např. pokud jde o box s vybavením napáječkou), tento aspekt však není pro posouzení věci podstatný. Podle § 2913 odst. 1 OZ nahradí strana smlouvy, která porušila povinnost ze smlouvy, škodu z toho vzniklou. Soud I. stupně se pak správně zabýval zkoumáním, zda k porušení nějaké povinnosti z uzavřené smlouvy ze strany žalované došlo a správně rovněž dospěl k závěru, že takové porušení neshledal. Nelze souhlasit se

žalobkyní, že užívání výběhu nebylo nijak smluvně regulováno a smluvně nebyla konkretizována práva a povinnosti pro užívání výběhu. Uzavřenou smlouvu je třeba vykládat jako celek, v souvislosti s běžnými zvyklostmi, nelze postihnout všechny možné v úvahu připadající situace, pokud si to smluvní strany výslovně neujednají. Je zřejmé, že žalovaná učinila všechna běžná opatření a zabezpečení spojená s ustájením a péčí o koně. Rovněž odvolací soud je toho názoru, že SMS zprávu, kterou zaslala žalobkyně žalované, je třeba vyložit jako souhlas s umístěním koně do společného výběhu v zájmu jeho socializace, kterou nechce odkládat. Odvolací soud se tedy ztotožnil i se závěrem, že v jednání žalované nelze spatřovat porušení smluvní povinnosti, které by zakládalo odpovědnost za vzniklou škodu. Za situace, kdy nebylo na straně žalované shledáno porušení žádného pravidla běžného při péči o ustájené koně, dospěl odvolací soud k závěru, že žalovaná neporušila ani prevenční povinnost podle § 2900 OZ.

23. Pokud žalobkyně odkazovala rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 21 Co 24/2020-297 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2119/2003, nepovažuje odvolací soud zde obsaženou argumentaci za přiléhavou danému případu, protože citovaná rozhodnutí vycházejí z předchozí právní úpravy a rovněž skutkové okolnosti jsou jiné, když k poranění koně v tomto případě došlo tak, že se napíchl břišní dutinou na ocelový kůl, který byl součástí ohrady. Takovou skutečnost lze jistě považovat za porušení bezpečnosti při chovu koní.
24. Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
25. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a úspěšné žalované přiznal náhradu nákladů řízení za jeden právní úkon (účast u odvolacího jednání) ve výši 2 780 Kč, jeden režijní paušál 300 Kč, navýšeno o DPH 21%, celkem 3 080 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 1. dubna 2021

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu